సీరియల్

శైల దుర్గం

బొమ్మిడి అచ్చారావు

"రేపే మీ ప్రయాణం! నేను చెప్పిన విషయాలన్నీ గుర్తున్నాయి కదూ!" తన అనుచరులవంక పరీక్షగా చూస్తూ అన్నాడు రెడ్‌సన్.

వాళ్ళు తలలూపారు.

"రాక్సన్! ఈ టీమ్‌కి నిన్ను నాయకుడిగా నియమిస్తున్నాను. ఎట్టి పరిస్థితుల్లోను విజయాన్ని సాధించి తీరాలి!" అన్నాడు రెడ్‌సన్.

పొడుగ్గా బలంగా పోతపోసిన కంచువిగ్రహంలా వున్న రాక్సన్ వినయంగా తల గుండెలదాకా వంచి అభివాదంచేసి "మీ మాట, నా మాట కూడా దక్కిస్తాను బాస్! ఆ నిధిని సాధించుకునే తిరిగి వస్తాము!" అన్నాడు ప్రమాణం చేస్తున్నట్టు.

"నికోలస్!" అని పిలిచాడు రెడ్‌సన్.

"ఎస్ బాస్!" పొట్టిగా, లావుగా వున్న వ్యక్తి ముందుకొచ్చి నిలబడ్డాడు. అతని ముఖంనిండా స్ఫోటక మచ్చలు వికృతంగా నిండిపోయివున్నాయి. యోలాంటి

ఘాతుకాన్నయినా క్షణాలమీద నిస్సంకోచంగా చేసేలా వున్నాయి అతని ఉక్కు చేతులు. వాటిని వినయంగా ఛాతీమీదుగా తెచ్చుకుని అభివాదం చేశాడు.

"నువ్వు రాక్సన్‌కి కుడిభుజంగా వ్యవహరించాలి!"

"థాంక్యూ బాస్!"

"జావర్, రోమన్!" అని పిలిచాడు రెడ్‌సన్.

"ఎస్ బాస్" అంటూ యిద్దరు యువకులు ముందుకొచ్చి అభివాదంచేశారు. పచ్చిరక్తం తాగే గూండాల్లా వున్నారిద్దరు. జావర్ గళ్ళ బనీనును పాంటులోతోసి పైన వెడల్పాటి బెల్టు పెట్టుకున్నాడు. రోమన్ పైజామా లాల్చీ వేసుకున్నాడు. దుబ్బు మీసాలతో వికృతంగా కనిపిస్తున్నాడు.

"మీరిద్దరు రాక్సన్ వెంట వెళ్ళాలి. వాళ్ళేం చెబితే అది చెయ్యండి. తవ్వకాల విషయంలో మీ రిద్దరు రెస్పాన్సిబులిటీ తీసుకోవాలి. ఓ.కే!?" అన్నాడు రెడ్‌సన్.

"సర్టెన్‌లీ ఓకే సార్!" అన్నారు వాళ్ళిద్దరు.

రెడ్‌సన్ మేప్‌లోకి చూపెడుతూ "ఇది నిధి నిక్షిప్తం చేసిన స్థలాన్ని సూచించే మేప్! ఇక్కడికి ఉత్తర దిశగా మీ ప్రయాణం మొదలవుతుంది. ఇదిగో ఇదంతా ఎర్రరేగడి నేల. రోడ్డు చదునుగా వుండదు. మిట్టపల్లాలు. కంకరరాళ్ళు. ప్రయాణం చాలా కష్టంగా వుంటుంది. ఇదుగో యీ ప్రాంతాల వున్నాయి నైన్ హిల్స్. వీటినే 'టైగర్ హిల్స్' అని వ్యవహరిస్తారు. వరసగా తొమ్మిది పర్వతాలు ఒకదానికొకటి ఆనుకుని వున్నందున, వాటి శిఖరాలు పెద్దపులి పంజాగోళ్ళలాగా పదునుదేరి వంగినట్టు కనిపించటంవల్ల ఆ పేరొచ్చిందని చెపుతారు.

"ఇదిగో, కొండ పైభాగాన వున్న యీ ఏరియా అంతా మీరు తవ్వకాలు జరపాల్సి ఉంటుంది. కొండ లాగే తొమ్మిది గుహలు కూడా వున్నా యిక్కడ. వాటి లోపలికి పోయి చూసినవాళ్ళు అరుదు. అందులో క్రూర మృగాలే నివాసముంటున్నాయో, విష సర్పాలే నివాస మేర్పరుచుకున్నాయో యెవరికీ తెలీదు. మీరు వాటి విషయంలో ఆసక్తి చూపించుకోకుండా మీ పనిమీదే దృష్టి కేంద్రీకరించండి.

అయితే మీరు రాత్రిళ్ళు బస చెయ్యటానికి ఓ సురక్షితమైన స్థలం అవసరం! కాబట్టి మీరు అందులో ఓ గుహని మీరుండటానికి వీలుగా అమర్చుకోండి. నిధిని చేజిక్కించుకునేదాకా మీరు విశ్రమించకూడదు. మీరిక ప్రయాణానికి సిద్ధంకండి!" అన్నాడు రెడ్ సన్.

రాక్సన్ మేప్ చుట్టి దుస్తుల్లో భద్రపరిచాడు.

"మీ ఉనికి మాత్రం మూడో కంటికి తెలియకూడదు. తవ్వకాలకి కావలసిన గడ్డపారలు, పలుగులు సిద్ధంగా ఉన్నాయి. జీప్ టాంకు నిండా పెట్రోలు పోసి వున్నది. స్పేర్ జెర్రీ కేన్స్‌లో పెట్రోలు కావలసినంత స్టాకుంది. రాత్రిళ్ళు జీప్ ఎవరికీ కళ్ళబడకుండా చెట్ల కొమ్మలు ఆకులలములతో కప్పిపెట్టండి.

ఈ కార్య సాధనలో ఎందరి ప్రాణాలు బలిగొన వలసి వచ్చినా వెనుదీయవద్దు. కొన్ని వేలకోట్ల రూపాయల విలువైన అపూర్వ నిధిని మన స్వంతం చేసుకొని తీరాలి. సాధ్యమైనంత తొందరగా పని ముగించుకొని రండి" అన్నాడు రెడ్ సన్, రాక్సన్ భుజంతట్టి.

• • •

"మేప్ చూడనవసరంలేదు కరెక్ట దారి నే

పోతున్నాం" అన్నాడు రాక్సన్. నికోలస్ మేప్ మడిచాడు.

రాక్సన్ జీప్ నడుపుతున్నాడు. నికోలస్ అతని పక్కనే కూచుని ఉన్నాడు. బాడీలో జావర్, రోమన్ కూచుని ఉన్నారు. గడ్డపారలు, పలుగులు, తిండికి కావలసిన సామగ్రి యితర సరంజామా అంతా జీప్ నిండుగా ఉన్నాయి.

అప్పటికి సూర్యుడుదయించి చాలా సేపయింది.

"సాయంత్రానికి చేరుకుంటామా?" అన్నాడు జావర్.

"చేరుకోవాలి. మనం ఉండటానికి గుహని శుభ్రం చేసుకుని సిద్ధపరుచుకోవాలి కదా! లేకుంటే ఏ పులో సింహమో చక్కగా భోంచేస్తుంది" అన్నాడు రోమన్.

"పులులకి సింహాలకి భయపడితే నువ్వేం సాధించ గలుగుతావు జీవితంలో! నీ చేతిలో చేవ ఉంది చెంత మందుగుండు సామగ్రి ఉంది. యెలాంటి క్రూరమృగాన్నయినా నాశనం చెయ్యగలమన్న గుండె బలముంది. ఇంతా భయంగా వుందా నీకు?" అన్నాడు రాక్సన్ డ్రైవింగ్ నుంచి తల తిప్పకుండానే.

రోమన్ సిగ్గుపడిపోయాడు అవమానమనిపించి.

"సారీ రాక్సన్! నా ఉద్దేశం అదికాదు!" అన్నాడు.

"దట్సాల్ రైట్!" అన్నాడు రాక్సన్.

దూరంగా ఏవో పంట పొలాలు కనిపిస్తున్నాయి. దగ్గరకొచ్చేసరికి అది ఏపుగా పెరిగిన పచ్చగడ్డి, జనుము అని గ్రహించారు వాళ్ళు. అదంతా మెట్ట ప్రాంతం. ఎక్కడా నీటి వనరులు కూడా లేవు. వరి పండే అవకాశమున్నట్టు కనపడటంలేదు.

అక్కడ అక్కడ ఓ గుడిసె కనిపిస్తోంది, చెదురు మదురుగా. ఈ కొండ ప్రాంతంలో వీళ్ళెలా బతుకుతున్నారో ననిపించింది.

"రాక్సన్, జీపు ఆపు" అన్నాడు నికోలస్.

అప్రయత్నంగానే బ్రేక్ మీద కాలువేసి "దేనికి?" అన్నాడు రాక్సన్. జీప్ స్లో అయింది.

నికోలస్ జీప్ మీదినుంచి కిందికి దూకాడు. అతన్ని ఆకర్షించిన అంశం ఓ ఆడమనిషి!

చీరను తొడలదాకా లాక్కుని ఒంగుని గడ్డికోస్తోంది. ఆమె అందాలు పైట చెదిరిపోయి బయటపడుతున్నాయి. చూసేవాళ్ళకు పిచ్చెత్తించే భంగిమ.

నికోలస్ అమాంతం వెనకనుంచి ఆమెను వాటేసుకున్నాడు. ఆమె గింజుకుంది. అరవబోయింది. నికోలస్ ఆమె నోరు గట్టిగా నొక్కేశాడు. జావర్, రోమన్ అతనికి సాయంగా వెళ్లారు.

రాక్సన్ వారించబోయాడు. కాని వాళ్ళెవరికీ అతని హెచ్చరిక వినిపించలేదు.

ఒత్తిగా పెరిగిన గడ్డిలో ఆమెను వెల్లకిలా పడేసి ఒంటిమీద గుడ్డలన్నీ చించి లాగిపారేశారు. పూర్తి నగ్నంగా ఆమె అందాలు ఎగిరెగిరి పడుతున్నాయి.

ముగ్గురికీ నరాలు జివ్వుమన్నాయి. చేతులు జావర్ అదిమిపట్టాడు తలపైనుంచి. రోమన్ ఆమె కాళ్ళవైపు కదలకుండా పట్టుకున్నాడు.

నికోలస్ ఆమెని అమాంతం ఆక్రమించుకున్నాడు.

ఒకరి తర్వాత ఒకరుగా ముగ్గురూ తమతమ ఆకలి తీర్చుకున్నారు.

వాళ్ళని వారించినా లాభంలేదని రాక్సన్‌కి తెలుసు!

మౌనంగా జీప్‌లోనే కూచుండిపోయాను.

కాని యింతలో అనుకోని సంఘటన జరిగిపోయింది.

ఎవడో వ్యక్తి వాళ్ళు ముగ్గురు చేస్తూన్న పనిని చూసేశాడు! గట్టిగా అరిచి, దూరంగా కనిపిస్తూన్న గుడి సెలవంక పరుగెత్తబోయాడు.

ప్రమాదాన్ని ముందుగా గుర్తించినవాడు రాక్సన్! ఏ మాత్రం ఆలస్యం చెయ్యకుండా రివాల్వర్ గురి చూసి కాల్చేశాడు.

ఆ వ్యక్తి వెన్నులోంచి దూసుకుపోయింది బుల్లెట్. అమాంతం ముందుకు విరుచుకు పడిపోయాడతను.

రివాల్వర్ శబ్దానికి నికోలస్, జావర్, రోమన్ అదిరి పడి చూశారు.

వాళ్ళ చేతుల్లో ఆ అమ్మాయి అచేతనంగా వేలాడుతోంది. ఆమె ప్రాణాలు యెప్పుడో పోయాయి! తమ ఘాతుకానికి ఆమె గుండె ఆగి మైకం కమ్మి యెప్పుడు చచ్చి పోయిందో కూడా గమనించే స్థితిలో లేరు వాళ్ళు!

"అరె, యీామె చనిపోయినట్టుందే!" అన్నాడు నికోలస్.

ఓ పక్క రాక్సన్ చేయెత్తి పిలుస్తున్నాడు. ముగ్గురు ఆమె నలాగే వదిలేసి జీప్ వైపు పరుగెత్తారు.

"మీరు చేస్తూన్న పని ఆ ముగమనిషి చూసేశాడు. తన గూడెం వాళ్ళకి చెప్పటానికి పరుగెడుతున్నాడు. కాల్చేశాను. వెంటనే మనం యిక్కడినుంచి తప్పించుకు పోవాలి! వాళ్ళెవరయినా గమనిస్తే మన ఉనికికే ప్రమాదం" అన్నాడు రాక్సన్ జీప్‌ని ముందుకు పరుగెత్తిస్తూ.

ఆ మనిషి కేకలు యెవరికీ వినిపించలేదు. దగ్గర్లో యెవరూ లేకపోవటంవల్ల యెవరూ గమనించలేదు.

"అయినా, అదేం పని? ఎక్కడబడితే అక్కడేనా మీ కక్కుర్తి?" అన్నాడు రాక్సన్ చిరాకుగా.

"సారీ, రాక్సన్! పిల్ల పిటపిటలాడుతోంది. మాని నిగ్రహించుకోలేకపోయాను. వెంటనే అనుభవించేవరకు కోరిక ఆగలేదు. పోయి పట్టేసుకున్నాను" అన్నాడు నికోలస్. "అయితే అయిందిగాని భలే మజాగా వుందిలే. నువ్వు కూడా ఓ పట్టు పట్టుంటే...." అంటూ రాక్సన్ చురుగ్గా చూడటంతో వాక్యం పూర్తిచేయకుండా వదిలేశాడు.

జావర్ కోమన్ యింకా సుఖానుభూతిని నుంచి తేరుకున్నట్టు లేదు. ఊహల్లో తేలిపోతున్నారు.

"మనం బయలుదేరిన పని యెంతో విలువైనది. గురుతరమయినది! మనం యిలాంటి చిన్న చిన్న బలహీనతలకు లొంగిపోతే మన పని సక్రమంగా నిర్వహించలేం! పనయ్యాక మీ యిష్టం. ఏది కావాలన్నా అనుభవించవచ్చు" అన్నాడు రాక్సన్.

తక్కిన ముగ్గురు మాట్లాడలేదు.

అప్పటికే జీపు చాలా దూరం వచ్చేసింది! తమని యెవరూ చూడలేదు. తామే వాళ్ళ చావుకు కారణమని తాము చెపితేతప్ప ఎవరికీ తెలిసే అవకాశం కూడా లేదు! అదే ధైర్యం వాళ్ళకి!

• • •

రాను రాను దారి చాలా యిరుకుగా వుంది. అన్నీ మిట్టప్రదేశాలే! ఎక్కుడు దిగుడు. అన్నీ గులకరాళ్ళు, ఎర్రమట్టితో కలిసి దుర్గమంగా చేశాయి దారిని. ఆ

దారిన ఎన్నడూ వాహనాలు నడిచిన పాపాన పోలేదని తెలుస్తూనే వుంది!

"దగ్గర్లో ఎక్కడా మనుషులున్న జాడలేదు. ఇక్కడి నుంచి అంతా డొంక దారి! జీప్ నడవటమే కష్టమయ్యేటట్టుంది" అన్నాడు రాక్సన్.

జీప్ యింజన్‌లో గరగరమని చప్పుడయింది.

రాక్సన్ యింజను ఆపు చేశాడు.

"ఏమయింది?" అందరూ దిగారు.

శోమన్ బానెట్ యెత్తాడు. రేడియేటర్ పొగలు చిమ్ముతోంది. బాడీలో వున్న నీటిని కేన్‌తో తెచ్చి యింజన్‌లో పోశాడు.

పది నిమిషాల తర్వాత మళ్ళీ జీపు బయల్దేరింది.

దూరంగా నున్నగా, నీలంగా కొండలు కనిపిస్తున్నాయి.

"అదే టైగర్ హిల్స్!" అన్నాడు రాక్సన్.

ఏరియా మేప్ అతని మస్తిష్కంలో ముద్ర పడిపోయింది. కళ్ళు మూసినా తెరిచినా టైగర్ హిల్స్ అతని స్మృతిపథంలో మెదులుతున్నాయి!

"అయితే దగ్గరపడ్డామన్న మాట!" అన్నాడు నికోలస్ సంబరంగా.

"అప్పుడే ఎక్కడ? మనది అంతా చుట్టుదారి. ఇక్కడి కెంతో దగ్గరగా కనపడుతున్న ఆ కొండల్ని చేరటానికి కనీసం నాలుగైదు గంటలు పట్టొచ్చు."

రాక్సన్ మాటలతో ముగ్గురూ ఊసూరన్నారు.

* * *

సాయంత్రం నాలుగున్నర అయింది.

జీప్ కొండల దిగువభాగానికి చేరుకుంది.

"కొండపైకి మనం నడిచిపోవాల్సిందే!" అన్నాడు రాక్సన్.

కొండ ఏటవాలుగా వుంది. పర్వతాలు ఒకదాని కొకటి ఆనుకుని వరసగ వున్నాయి. నికోలస్ లెక్క పెడ్తున్నాడు.

"జీప్ యిక్కడ వదిలేద్దాం. సరంజామా అంతా కొండమీదికి మోసుకుపోవాలి" అన్నాడు రాక్సన్.

"మరి మనం యీ రాత్రికి ఎక్కడ గడపాలి?" రోమన్ సందేహాం వెలిబుచ్చాడు.

"జీప్ లోనే! ఇప్పుడు కొండెక్కి గుహల్లో ఏది అనుకూలంగా వుందో చూసుకోవటానికి. శుభ్రపరచుకోవటానికి టైం సరిపోదు. అయినా మీ ఇద్దరు యిక్కడే వుండండి. నేను నికోలస్ పైకి ఎక్కి ఓసారి స్పాట్ చూసివస్తాం!" అన్నాడు రాక్సన్ జీప్ దిగుతూ.

ఇద్దరు రివాల్వర్ తీసుకున్నారు. రౌండ్స్ జేబుల్లో నింపుకొన్నారు. నికోలస్ రౌండ్స్ బెల్టు కట్టుకున్నాడు.

రోమన్, జావర్ జీప్ దగ్గరే వుండిపోయారు.

రాక్సన్, నికోలస్ చుట్టూ పరీక్షగా చూసి కొండ ఎక్కటం ఆరంభించారు.

కొండ యెక్కటానికి అనువుగా లేదు. కొండపైన పిచ్చిమొక్కలు, తుప్పలు దుబ్బులు కట్టి వున్నాయి.

ఎప్పుడూ యెవరూ ఆ కొండ యెక్కిన సూచనల్లేవు. నికోలస్ గున్న ఏనుగులా వున్నాడేమో రెండుసార్లు జారి పడబోయాడు. రాక్సన్ అతన్ని పట్టి జారిపోకుండా ఆపుచేశాడు.

రాను రాను మరీ నిట్టనిలువుగా వున్నట్టు అనిపించింది. కాని పైకి ఎక్కేసరికి అక్కడంతా సమ మట్టంగా

వున్నట్టు కనిపించింది. అక్కడ పిచ్చిమొక్కలు తుప్పలు చెదురుమదురుగా వున్నాయి. నేల చాలా విశాలంగా మైదానంలాగా కనిపిస్తోంది.

"అవిగో అవే మన బాస్ చెప్పిన కొండగుహల్లా వున్నాయి!" అన్నాడు రాక్సన్ దూరంగా కనిపిస్తున్న గుహలవైపు వేలితో చూపిస్తూ.

నికోలస్ తలూపాడు. అక్కడినుంచి కిందికి చూస్తే జీపు ఓ చిన్న నలకలా కనిపిస్తోంది. జావర్, రోమన్ దృష్టికే కనిపించటంలేదు.

"అబ్బ, చాలా ఎత్తుంది కొండ!" అన్నాడు నికోలస్.

రాక్సన్ ఆ తొమ్మిది పర్వతాల్నీ తన్మయత్వంతో చూస్తున్నాడు.

నికోలస్ మేప్ తెరిచి చూశాడు. బాస్ గుర్తించి నట్టే కనిపిస్తోంది ఆ ప్రాంతం.

సూర్యుడు అస్తమించబోతున్నాడు.

"ఆ గుహలు యిప్పుడు చూద్దామా?" అన్నాడు నికోలస్.

"ఇప్పుడిక అనవసరం! లోపల యేం కనిపిస్తుంది చీకటిపడ్డాక?"

"టార్చిలు తెచ్చాం కదా!"

"అయినా కష్టమేలే! ఈ రాత్రికి కిందే గడిపేస్తే మంచిదనిపిస్తోంది నాకు. రేపు తెల్లవార్తూనే పైకి ఎక్కి మనకావలసిన గుహ వెతుక్కుందాం! ఇక దిగిపోదామా?" అన్నాడు రాక్సన్.

కీచురాళ్ళ రొద ప్రారంభమయింది. గబ్బిలాలు రెండు మూడు వాళ్ళమీదుగా ఎగురుతూ కనిపించాయి. ఏవో గుర్తుతెలీని శబ్దాలు, అస్పష్టంగా వినిపిస్తున్నాయి.

రాను రాను పరిస్థితి కొంత భయానకంగా తరయావు తున్నట్టు తోచింది వాళ్ళకు!

"పద, దిగుదాం!" అన్నాడు రాక్సన్.

ఇద్దరు కొండ దిగుతుండగా మధ్యలోనే కారుచీకట్లు నలువైపులా కమ్ముకున్నాయి.

*　　*　　*

ఉదయం ఏడుగంటల సమయం.

ఒక్కొక్కటిగా అన్ని సామాన్లు, తర్వే సరం జామాతో బాటు కొండమీదికి చేర్చారు నలుగురు కలిసి. దాదాపు రెండు మూడుసార్లు కిందికి దిగి ఎక్కాల్సి వచ్చింది.

ఎనిమిదో గుహని తమ స్థావరంగా ఎన్నుకున్నారు. తక్కిన గుహాలు ఏవీ నివాసానికి అనుకూలంగా కనిపించ లేదు వాళ్ళకి. గబ్బిలాలతోను, సాలెగూళ్ళతోను, యింకా గుర్తుతెలీని జీవరాశుల్తోను, రాళ్ళురప్పలతో నిండివున్నాయి గుహాలన్నీ.

ఆ గుహాని కూడా నివాసయోగ్యం చేసుకోవటానికి వాళ్ళకు చాలా సమయం పట్టింది. ఆ గుహాలో కూడ గబ్బిలాలు స్థావరం యేర్పరచుకునే వున్నాయి. అయితే వాటిని రోమన్, జాకర్ కలిసి యెలాగో బయటికి తరిమే శారు. ఐదారింటిని కాల్చి చంపారు.

మధ్యాహ్నానికి తమ కార్యక్రమాన్ని అమల్లోపెట్టే శాడు రాక్సన్. నికోలస్ కూడా తక్కినవాళ్ళతో కలిసి

పలుగు, పార పట్టుకొన్నాడు.

తవ్వకాలు మొదలయ్యాయి.

*   *   *

"ధరణీ! వేన్ ఆపుచెయ్యి!" అన్నాడు ప్రొఫెసర్ శరశ్చంద్ర!

డ్రైవర్ వేన్ ఆపుచేశాడు.

"ఏం సార్ యివేనా నైన్ హిల్స్?..." అన్నాడు కార్తీక్.

"ఎస్, మై డియర్ స్టూడెంట్స్. ఇవే సో కాల్డ్ టైగర్ హిల్స్! ఇదే మన ఫీల్డు ట్రయినింగ్ కోసం ఎన్నిక చెయ్యబడ్డ స్పాటు. దిగండి!" అన్నాడు శరశ్చంద్ర వేన్ దిగుతూ.

కార్తీక్ వేన్ దిగబోతూ, దీప్తివంక చూసి, "మీరు దిగండి, లేడీస్ ఫస్ట్!" అన్నాడు.

దీప్తి నవ్వేసింది.

ఆమె నవ్వితే వెన్నెల విరిసినట్లు, సన్నటి పిల్ల తెమ్మెర చల్లగా వీచినట్టూ, సన్నజాజి పందిరి గుబాళించినట్లు అనుభూతి కలుగుతుంది. ఆమె నడుస్తే, మయూర నృత్యంలా వుందామె నడక.

దీప్తి నీలిరంగు చీరకు ఆకాశ రంగు మేచింగ్ బ్లౌజు వేసుకుంది. జుట్టు కొంత మేర అల్లుకుని చివర రిబ్బన్ కట్టుకుంది. సోగ కళ్ళకు సన్నగా కాజల్ దిద్దింది. సంపెంగను ధిక్కరించే నాసిక, సోగ కళ్ళతో పోటీ పడుతోంది. సన్నటి పల్చటి గులాబీ బుగ్గలు. కంఠం కవులు వర్ణించే శంఖాన్ని గుర్తుతెస్తూంది.

మెడలో సన్నటి ఒంటిపేట గొలుసు వేసుకుంది.

చివర నక్షత్రం లా కెట్ ఆమె గుండె లోతుల్లో చిక్కు కుంది. పచ్చటి పసిమిఛాయలో, మరీ పొడవు పొట్టిగాని విగ్రహంలో చూపరుల దృష్టిని కొన్నిక్షణాలు తప్పని సరిగా నిలిపే సౌష్టవం ఆమెది.

దీప్తి దిగిన తర్వాత వెనక నే కార్తీక్ దిగాడు. అతని వెంట అభిలాష్, హిమవంత్, అశ్విని మిత్రబృందం ఒక రొకరుగా దిగారు.

"ఇక్కడ నుంచి కొంత డొంకదారిన నడవాల్సి వుంటుంది. ఆ తర్వాత నుంచి ఎక్కుడు ప్రారంభమవు తుంది. మనం నడుస్తూనే మాట్లాడుకుందాం. మీకు ఎలాట్ చేసిన టాపిక్స్‌మీద మీ రెలా ప్రొసీడ్ కావాలో స్పాటులో వివరిస్తాను" అన్నాడు ప్రొఫెసర్ శరశ్చంద్ర.

"టైగర్ హిల్స్ అనే పేరెలా వచ్చింది సార్ యీ కొండలకి? ఇక్కడ పెద్దపులులు, సింహాలవంటి క్రూర మృగా లేమయినా........" ఆర్ధోక్తిలోనే ఆగిపోయాడు అశ్విని.

"చెప్పండిసార్, పాపం అశ్వినికుమార్ ఓసారి పెద్ద పులిని జూలో చూసి జడుసుకుని జ్వరం తెచ్చుకున్నాడు" అన్నాడు హిమవంత్.

అశ్విని సన్నగా, నాజూకుగా ఆడపిల్లలా సుకుమా రంగా వుంటాడు. శరీర నిర్మాణంలోనే గాక, ముఖంలో ముఖ్యంగా కళ్ళలో, చక్కటి వర్ఛస్సు, తేజస్సు వుండి మగవాళ్ళకే మోహం పుట్టించేలా వుంటాడు. స్కూలు రోజుల్లో ఓసారి నాటకంలో ఆడవేషం కూడా వేశాడు. అది తెలిసి హిమవంత్, తక్కిన సహాధ్యాయులు సర

దాగా ఆటపట్టిస్తూంటారు. అతని పూర్తి పేరు అశ్విని కుమార్ అయినా ఫ్రెండ్సంతా అతనిని 'అశ్విని' అనే పిలుస్తుంటారు.

అశ్వినికి ఉక్రోషం వచ్చింది. "మరీ అంత చిన్న పిల్లాడిలాగా చేసి మాట్లాడకు హిమవంత్! యెలాంటి క్రూర మృగంతోనయినా పోట్లాడడానికి నేను సిద్ధం!" అన్నాడు.

ప్రొఫెసర్ నవ్వి, "గుడ్, ఆ స్పోర్టివ్‌నెస్ వుండాలి!" అన్నాడు.

"ఈ కొండలకి అవతలపక్క యేముంది సార్?" అడిగాడు హిమవంత్. ఎర్రగా తగు మాత్రం ఎత్తుతో, చక్కటి శరీర సౌష్టవంతో కళ్ళు ఎప్పుడూ దేనికోసమో అన్వేషిస్తూన్నట్టు క్యూరియాసిటీతో వుంటాయి. ప్రతిదీ తెలుసుకోవాల నే జిజ్ఞాస అతనికి!

"అది యిప్పటిదాకా మాకూ యెవరికీ తెలీదు. గతంలో ఓసారి చింతపల్లె—అదే మనం యిప్పుడు బస చేసిన వూరు—కేంద్రంగా చేసుకుని ఈ హిల్స్‌కి ఎడమ పక్క నుండే రాక్స్, యిగ్నియిస్ రాక్స్ వాటి సిగ్నిఫికెన్స్ గురించి థీసిస్ రాశాడు ఒక రిసెర్చి స్టూడెంట్. అయితే అతని రిసెర్చి పూర్తికాకుండానే పాపం మెంటల్ పేషెంటయిపోయాడు. ఆ తర్వాత మళ్ళీ యిటే రావటం నేనుకూడా!" అన్నాడు ప్రొఫెసర్ శరశ్చంద్ర.

డొంకదారి పూర్తయి కొండ ఎక్కడం ఆరంభమయిన చోట ఆగి అందరివంకా చూశాడు ప్రొఫెసర్.

"కొండ ఏటవాలుగా వుంది, జాగ్రత్తగా ఎక్కండి! మిస్టర్ కార్తీక్, మీ రీ కొండ దిగువ ప్రాంతంలో సర్వే

చేయండి. మీ కిచ్చిన టాపిక్ గుర్తుంది కదూ!" అన్నాడు శరశ్చంద్ర.

"ఎస్ సర్! నాది 'ఇంజనీరింగ్ జియాలజీ యిన్ కనెక్షన్ విత్ ప్రాజెక్ట్స్ అండ్ వాటర్ రిసోర్సెస్' (నీటిపారుదల, ప్రాజెక్టులకు సంబంధించిన యాంత్రిక భూగర్భశాస్త్రం) అనే టాపిక్!" అన్నాడు కార్తీక్.

కార్తీక్ మరీ అంత పొడవు పొట్టీగాని విగ్రహంతో, చామనఛాయకన్న కొంత మెరుగనిపించే శరీరఛాయతో, ఊహాలోకాల్లో తేలియాడుతున్నట్టుండే కళ్ళతో, తన దైన ప్రత్యేక హుందాతనంతో పెద్దమనిషి తరహాగా వుంటాడు. భావకవి. అతనిలో పైకి కనిపించని సూర్యుడున్నాడు. సమాజంలోని కుళ్ళుమీద విసుర్లు, చెణుకులను కురిపించే సెటైర్‌లు కొన్ని రాసి ప్రచురించాడు.

"గుడ్! మీరు ఆ టాపిక్ పై కాన్సన్‌ట్రేట్ చెయ్యండి. ప్రస్తుతానికి మాతో కొండపైకి రండి! రేపట్నుంచి కొండ దిగువ చెయ్యొచ్చు.... మిస్టర్ అభిలాష్, మీది 'ఆయిల్ అండ్ నాచురల్ గాసెస్' (చమురు, ఖనిజవాయువులకు సంబంధించిన భూగర్భశాస్త్రం) గురించిన టాపిక్ కాబట్టి మీరు కార్తీక్. ఓ.కే!" అన్నాడు ప్రొఫెసర్.

"ఓ.కే సర్!" అన్నాడు అభిలాష్. అతను మితభాషి. చాలా నెమ్మదస్తుడు, ఎక్కువగా ఊహాల్లోనే గడుపుతుంటాడు. అయితే చాలా బ్రిలియంట్, ముఖ్యంగా లెక్కల్లో. ఎంత క్లిష్టమైన ప్రాబ్లెమ్ అయినా అయిదు నిమిషాల్లో సాల్వ్ చేసి రిజల్టు చెప్పగల దిట్ట.

కొండ ఎక్కుతున్నా రందరూ.

ప్రొఫెసర్ ముందు, ఆయన వెనుక కార్తీక్, అతని వెంట అభిలాష్, దీప్తి, హిమవంత్ చివరగా అశ్విని వరుసగా ఎక్కుతున్నారు. డ్రైవర్ భరణి వేన్ దగ్గిర వుండిపోయాడు.

శరశ్చంద్ర ఆగి దీప్తి వంక చూసి, "అమ్మా, కొండెక్కటం కొంచెం కష్టంగా వుంటుంది. జాగ్రత్త! ఆడపిల్లలకు ఫీల్డు ట్రయినింగ్ కష్టమేనని మాకు తెలుసు. కాని మా కోర్సులో యీ పదిరోజుల ఫీల్డు డిమాన్‌స్ట్రేషన్ తప్పనిసరి కావటంవల్ల మిమ్మల్ని తీసుకురావాల్సి వచ్చింది!" అన్నాడు.

"అదేమిటి సార్, నాకు కష్టమేముంది? ఇలాంటి ఫీల్డు ట్రయినింగ్ మా కెంతో ఉపయోగకరమైనది. ఇప్పుడు తెలుసుకోలేకపోతే యింకెప్పుడు వీలవుతుంది? రెండు నెలల్లో యూనివర్సిటీ వదిలెయ్యబోతున్నాం కదా! అప్పుడు చెప్పేవాళ్ళుండద్దూ?...." అన్నది దీప్తి.

"చూడమ్మా దీప్తీ! నీ సబ్జక్టు చాలా క్రిటికల్. అయినా అందరికన్న స్కోప్ యెక్కువున్న టాపిక్. మినరాలజీ అండ్ స్కోప్ ఆఫ్ మైన్స్ (గనులకు సంబంధించిన భూగర్భశాస్త్రం) అన్న విషయంమీద అభ్రకం గురించి, దాని ఉనికి తెలుసుకోవటానికి మీ కెలాంటి మట్టి నమూనాలు ఎలా సేకరించి పరీక్షించా లన్నది తెలుసుకుంటే చాలు! గనులు తవ్వి చూపించక్కర్లేదు!" అన్నాడు శరశ్చంద్ర నవ్వుతూ.

"అలాగే సార్! నేను కూడా కొండ దిగువన సర్వే చేయమంటారా?" అన్నది దీప్తి.

"ఆ సంగతి నేనోసారి యీ స్పాట్ అంతా వెరిఫై

చేశాక చెపుతాను. ఆ....మిష్టర్ అశ్విని, నీ టాపిక్ గురించి కమా!"

"ఎస్సర్! 'ఎర్త్‌క్వేక్స్-అక్కరెన్స్ అండ్ రీజన్స్' భూకంపం ఏర్పడటానికి కారణాలు గురించి ఈ ప్రాంతం యెప్పుడయినా భూమి కంపించిందా, కంపించి వుంటే ఆ లక్షణాలు యేమిటి? — అన్న విషయం కనుక్కోమన్నారు."

"గుడ్! ఈ కొండప్రాంతమంతా మీ సామ్రాజ్యమే! యెక్కడయినా సర్వే చేసుకోండి. ఇక పోతే మిస్టర్ హిమవంత్, మీ కోసమే యీ కొండ యెక్కడంతా.... మీది 'రాక్స్ అండ్ యిగ్నియస్ రాక్స్—దెయిర్ సిగ్నిఫికెన్స్ యిన్ జియాలజీ' (భూగర్భశాస్త్రంలో రాళ్ళకు భూగర్భరాళ్ళకు వున్న ప్రాధాన్యత) అన్న టాపిక్ కాబట్టి, యీ కొండమీద యెలాంటి రాళ్ళు లభ్యమవుతున్నాయో, అవి చెప్పే చరిత్రేమిటో మీరు స్టడీ చెయ్యాలి!" అని ప్రొఫెసర్ చెపుతుండగానే ఎక్కడు పూర్తయి సమతల ప్రదేశం చేరుకున్నారందరూ.

కార్తీక్ నాలుగడుగులు వేశాక, "సార్ యిక్కడ యిదివరకే యెవరో సర్వే చేసినట్లు కనపడుతోందేమిటి? చూశారా, నేల కొత్తగా తవ్వినట్టనిపిస్తోంది కదూ!" అన్నాడు.

ప్రొఫెసర్ శరశ్చంద్ర కార్తీక్ మాటల్ని బలపరుస్తూ, "యూ ఆర్ రైట్! సాధారణంగా యిక్కడికి మానవ మాత్రుడు యెవరూ రారు. మనం కూడా రెండు బేచ్‌లు మాత్రం యిక్కడికి ఫీల్డు ట్రయినింగ్ నిమిత్తం గతంలో తీసుకొచ్చాం. ఎవరు తవ్వి వుంటారు చెప్మా....?"

అన్నాడు.

"హేండ్సప్! ఎవరూ కదలొద్దు!" అన్న మాటలు వినపడి అందరూ ఉలిక్కిపడి చూశారు. ఎదురుగా వున్న భయంకర వ్యక్తులను చూస్తూనే అందరూ చేతులు దక్కించి తరువుల్లా నిలబడిపోయారు!

*　　　*　　　*

ఎదురుగా యమకింకరుల్లా వున్న నలుగురు వ్యక్తులు రివాల్వర్స్ తమకు గురిచేసి నిల్చున్నారు.

"ఎవరు మీరు? ఇక్కడి కెందుకొచ్చారు?" కర్కశంగా ధ్వనించింది రాకస్ గొంతు.

ప్రొఫెసర్ శరశ్చంద్ర తేరుకుని, "మీరెవరో మాకు తెలీదు. మామీద యెందుకు తుపాకులు గురి చేశారో అంతకన్న తెలీదు. మేము హానిచేసేవాళ్ళం కాదు. శత్రువులం అసలే కాదు. దయచేసి ఆ పిస్తోళ్ళు దించండి, వివరంగా చెపుతాను" అన్నాడు.

"ఏం, యిప్పుడయితే చెప్పలేవా? ఫరవాలేదు చెప్పు. మీరు శత్రువులు కాదని మాకు పూర్తి నమ్మకం కలిగితే మీ కేలాంటి హాని కలుగ జెయ్యం!" అన్నాడు నికోలస్.

జాకర్, రోమన్ క్రూరంగా చూస్తున్నారు వారి వంక.

"సరే, చెపుతాను. మేము యూనివర్శిటీ నుంచి వస్తున్నాం. జియాలజీ పోస్టు గ్రాడ్యుయేటు స్టూడెంట్సు వీళ్ళు అయిదుగురు. నేను ప్రొఫెసర్ని. వీళ్ళను ఫీల్డు డిమాన్‌స్ట్రేషన్ కోసం యిక్కడికి తీసుకొచ్చాను. అది వీళ్ళ కోర్సులో ఓ భాగం" అన్నాడు

ప్రొఫెసర్.

"కింద యేదో వేన్ కూడా వున్నట్టుంది. ఏమున్నాయి ఆ వేన్‌లో?" రాక్సన్ అడిగాడు.

"ఏముంటాయి, సర్వే మెటీరియల్. డ్రిల్లింగ్ మెషీను, స్కేల్సు, టేపులు వగయిరా. ఈ ఏరియాలో మా స్టూడెంట్సుకి కావలసిన పూర్తి యిన్ఫర్మేషన్ దొరుకుతుందని, రాళ్ళు మట్టి నమూనాలు సేకరించుకొని వెళ్ళొచ్చునని వచ్చాము. అంతే!" అన్నాడు శరశ్చంద్ర.

"ఎన్నాళ్ళుంటారిక్కడ?"

"ఏ రోజుకా రోజు మేము బసచేసిన చింతపల్లె గ్రామం వెళ్ళిపోతుంటాం. దాదాపు పదిరోజుల ట్రయినింగ్ ప్రోగ్రాం! ఈలోపలే మా పని పూర్తయితే ముందుగానే వెళ్ళిపోతాం!"

రాక్సన్ కళ్ళతోనే నికోలస్‌కి యేవో సందేశాలు పంపాడు.

"మీరెవరో తెలుసుకోవచ్చా....?" అన్నాడు శరశ్చంద్ర.

"ఆ విషయం మీకు అనవసరం. మేము మీకేం అపకారం చెయ్యం. అయితే మీ సంగతి తేలేవరకు మీరు మా అతిథులుగా వుండాలి, అంతే!" అన్నాడు రాక్సన్.

"అతిథులుగానా? అంటే...." శరశ్చంద్ర ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు.

"అదే, యిక్కడ మా స్థావరంలోనే మీకు బస

యేర్పాటవుతుంది. అక్కడ మా కనుసన్నల్లో మెలగాలి. మేము చెప్పేవరకు అక్కడే నుంచి మీరు వెళ్ళటానికి వీల్లేదు! అంతే!"

"అంటే మీ బందీలుగా వుండాలా? ఎందుకు?" అశ్వినికి అసలే కోపం జాస్తి.

"నో, యంగ్ మాన్, అంత పెద్ద మాటలు వాడనవసరంలేదు. మీ భోజన సదుపాయాలు, మీ అవసరాలు అన్నీ మేము చూస్తాం! మీరు నిజంగా స్టూడెంట్సు అని మాకు నమ్మకం కలిగేవరకు మిమ్మల్ని అట్టే పెడతాం! తర్వాత క్షేమంగా పంపేస్తాం!"

"మేము నిజంగా స్టూడెంట్సే. అబద్దం చెప్పాల్సిన అగత్యం మాకేముంది? అదుగో ఆయన మా ప్రొఫెసర్ శ్రీ శరశ్చంద్ర. నా పేరు కార్తీక్. ఇప్పుడు మీతో మాట్లాడిన అతను అశ్విని. ఈ స్టూడెంటు పేరు అభిలాష్, అతని పేరు హిమవంత్. ఈమె మిస్ దీప్తి. ఇప్పుడే యెవరయినా కిందికిపోయి మా వేన్ దగ్గరికి వెళ్ళి చూస్తే మీకు మా వివరాలు తెలిపే ఫైల్స్, పుస్తకాలు, మా సర్వే మెటీరియల్ మొత్తం కనిపిస్తాయి. ప్లీజ్ గో అండ్ వెరిఫై!" అన్నాడు కార్తీక్.

"బాగా గుర్తుచేశావు. కింద మీ వాడింకొకడు వుండిపోయాడు కదూ, అతన్ని కూడా యిక్కడికి రప్పిస్తాం. అందరూ ఒకేచోట వుండటం మర్యాద!" అంటూ నికోలస్ జావర్ కి సైగ చేశాడు.

"ఇంతకీ మీరెవరో చెప్పనేలేదు. మా గురించి పూర్తి వివరాలు చెప్పినప్పుడు మీ గురించి పరిచయం చేసుకోవటం కనీస మర్యాద!" అన్నాడు శరశ్చంద్ర.

"మాతో రండి, చెబుతాం!" అన్నాడు రాక్సన్ ముందుకు దారితీస్తూ.

నికోలస్, శోమన్ రివాల్వర్లు యింకా తమకే గురి పెట్టి వుండటం చూసి శరశ్చంద్ర, మేము పూర్తిగా నిరాయుధులం! మావల్ల మీ కెలాంటి హానీ లేదని మీ రీసరికే గ్రహించి వుంటారు. అలాంటపుడు పిస్తోళ్ళు యింకా మాకు గురి పెట్టి వుంచాల్సిన పనే లేదు!" అన్నాడు.

"ఆ పిస్తోళ్ళు ఎలాగూ మీమీద ప్రయోగించటంలేదు. మీరు మంచివాళ్ళని మాకు తెలుసు. కానీ ముందుజాగ్రత్త కోసం అవి మా చేతుల్లో వుండకతప్పదు. మీ స్టూడెంట్సు కొంత చురుకుపాలెక్కువ వున్నవాళ్ళలా కన్పిస్తున్నారు. మా కెందుకు అతిథులుగా వుండాలని తిరగబడితే పడొచ్చు సరదాగా! అందుకని...." అన్నాడు రాక్సన్ తమ గుహలోకి అడుగు పెడుతూ.

అందరూ గుహ దగ్గరకు చేరారు.

రాక్సన్ వెనక్కి తిరిగి అందర్నీ ఓసారి చూసి, "వెల్ కం టు అవర్ గెస్ట్స్!" అన్నాడు తలవంచి అభివాదం చేస్తున్న ధోరణిలో.

కార్తీక్ ప్రొఫెసర్ వంక చూశాడు. హిమవంత్ చెవిలో గుసగుసలాడాడు అశ్విని "వీళ్ళ రాక్షసమర్యాద ఆడుక్కుతిన్నట్టే వుంది!" అంటూ.

నికోలస్ కేదో అస్పష్టంగా వినిపించి, "ఏమిటి మై డియర్ ఫ్రెండ్ యేదో అంటున్నట్టున్నావు!" అన్నాడు అశ్వినితో.

"అబ్బే, అతిథి మర్యాదలో మీకు సాటి యెవరూ లేరంటున్నాను!" అన్నాడు అశ్విని.

అతని మాటల్లోని వ్యంగ్యం అర్థం చేసుకున్నట్టు రాక్సన్ పెద్దగా నవ్వాడు. "సారీ ఫ్రెండ్స్! మీ కిది బందిఖానాలా వుంటుందని నాకు తెలుసు! మిమ్మల్ని తప్పనిసరి పరిస్థితుల్లో యిక్కడ బంధించాల్సి వస్తోంది! మీ రేమీ అనుకోనంటే మీ చేతులు వెనక్కి కట్టి వుంచుతాం, అంతే! అదయినా ముందు జాగ్రత్తకోసమే. అంతే!" అన్నాడు.

అందరూ బలవంతాన కోపాన్ని నిగ్రహించుకుంటున్నట్టు రాక్సన్ గమనించక పోలేదు.

"ప్రొఫెసర్ సాబ్, క్షమించాలి! మనుషుల ప్రాణాలు రయింతో అవసరమైతే తప్ప నేను తియ్యను. మా మనుషులు కూడా అంతే! మీ ప్రాణాలు తీయటం మాకు నిమిషాలమీద పని! కాని అది మా కిష్టంలేదు. మీవల్ల మాకు ఏ విధమైన ఆటంకంలేదని మీరు మీ ప్రవర్తనవల్ల రుజావు చేసుకోవాలి. మాకు అభ్యంతరకరంగా మీ ప్రవర్తన వున్నదని మాకే మాత్రం అనుమానం వచ్చినా క్షణాలమీద మిమ్మల్నందర్నీ యిక్కడ పూడ్చివేయగలం! సో బీ ఫ్రెండ్లీ అండ్ పేషెంట్లీ!" అన్నాడు రాక్సన్.

ఈలోపల రోమన్ నికోలస్ ఒక్కొక్కర్ని బంధిస్తూ వచ్చారు. ప్రొఫెసర్ యెంత చెప్పినా వాళ్ళు వినిపించుకునే స్థితిలో లేరు. ఓ పెద్ద తాడును తెచ్చి ఒకరి చేతుల నుంచి మరొకరి చేతులమీదుగా నలుగురికీ ఒకే బంధనం

లాగా కట్టి, వాడు చివర అక్కడున్న ఓ బండకు చుట్టారు.

"మిస్ దీప్తిని, ప్రొఫెసర్ గార్ని బంధించవద్దు!" అన్నాడు రాక్సన్.

నికోలస్ ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

"ప్రొఫెసర్ గారు పెద్దమనిషి. గౌరవనీయులు ఆయన్ని బంధించి అవమానించవద్దు. పోతే మిస్ దీప్తి ఆడపిల్ల. అబలను, అసహాయురాలను బంధించటం మనకు అవమానకరం! ఆమెకు చిన్నతనం. అందుకని వారిద్దర్నీ ఫ్రీగా మూవ్ కానివ్వండి!" అన్నాడు రాక్సన్.

అశ్విని హిమవంత్ ఉగ్రకోపాన్ని, కోపాన్ని బలవంతాన గుటకలు మింగుతున్నారు.

రాక్సన్ వాళ్ళదగ్గరగా వచ్చి, "భోజనం చేసేందుకు, తక్కిన అవసరమైన పనులకు మిమ్మల్ని ఒకరొకరిగా బంధనాలు విప్పి రిలీజ్ చేస్తాం. ఇలా బంధించాల్సి వచ్చినందుకు నాకు చాలా బాధగా వుంది. కాని తప్పలేదు!" అన్నాడు.

ప్రొఫెసర్ శరశ్చంద్ర అతని మాటల్ని ఎటూ అర్థం చేసుకోలేకపోతున్నాడు. అలాంటప్పుడు తమని బంధించటం దేనికి? తమవల్ల వాళ్ళకెలాంటి అపకారం లేదని వాళ్ళకూ తెలుసు. ఇంకా తమగురించి నిర్ధారణ చేసుకోవలసిందేముంది? వాళ్ళు తలపెట్టిన పనేమిటి?

"ఎందుకు సార్, పిలిపించారుట?" అంటూ డ్రైవర్ భరణి, అతని వెనుక జావర్ లోనికొచ్చారు.

భరణి పరిస్థితిని వెంటనే అర్థం చేసుకుని మెరుపుదాడి

చేయబోయాడు. కాని వెనుక జావర్ చేతిలోని పిస్తోలు అతని వెన్నును తాకింది.

"మిస్టర్, అనవసరంగా హైరానపడకు. మీ వాళ్ళు మాతో ఒప్పందాని కొచ్చేశారు. నువ్వుకూడా వాళ్ళ దారిన నడవటం పెద్దమనిషి తరహాగా వుంటుంది!" అన్నాడు రాక్సన్.

నికోలస్ నవ్వుతూ దగ్గరకొచ్చి భగణినికూడా చేతులు బంధించి, తాటితో కట్టేశాడు. మళ్ళీ తాడు చివరను బండకి బిగించాడు.

"ప్రొఫెసర్ మా పరిచయాల గురించి అడిగారు కదూ! చెప్తాను వినండి. నా పేరు రవి! ఇతని పేరు నాథ్, యితను జాన్, యితను రామ్!" అంటూ వరసగా నికోలస్‌ని, జావర్‌ని, రోమన్‌ని చూపించాడు.

"ఇకపోతే, యిక్కడ మా పనేమిటో చెప్పాలిని వుంది! ఒకప్పుడు ఈ ప్రాంతాన్ని ఓ చక్రవర్తి పరిపాలించాడు. ఆయన పేరు కళ్యాణవర్మ!

"కళ్యాణవర్మ హాయంలో ఎన్నో వేల కోట్ల రూపాయల విలువచేసే బంగారు ఆభరణాలు, బంగారు నాణేలు యీ కొండల్లో తవ్వి పాతాడని ఆ నిధికోసం కొంత మంది ప్రయత్నించి విఫలమయ్యారనీ, ప్రాణాలుకూడా కోల్పోయారనీ లోకానికి తెలియదుగాని, మాకు తెలుసు! అందుకే మేము బయలేరి వచ్చాం. మా దగ్గర యీ నిధి ప్లాను, ఆ నిధి పాతబడ్డ ప్రదేశం గురించిన వివరాలు వున్నాయి.

మేము నాలుగు రోజుల నించీ తవ్వకాలు సాగిస్తు

న్నాం. ఇప్పటివరకూ ఎలాంటి ఆధారమూ దొరకలేదు. కాని త్వరలోనే మా ప్రయత్నాలు ఫలించి నిధి చేజిక్కించుకోగలమన్న ధైర్యం, ఆత్మవిశ్వాసం మాకువున్నాయి. ఈ నిధి మా హస్తగతం అయిన మరుక్షణం మేం యీ చోటు వదిలిపోతాం! మేము పోయిన వెంటనే మీరు హాయిగా మీ స్వస్థలాలకే పోతారో, మీ సర్వే చూసుకుని వెళ్తారో మా కనవసరం! అంతదాకా మీకీ బంధనాలు తప్పవు!'' అని ముగించాడు రాక్సన్!

అతను చెప్పిన విషయాలు వింటూ అందరూ శిలా ప్రతిమల్లా చేష్టలుదక్కి వుండిపోయారు. కొద్ది క్షణాలు యెవరి నోటివెంటా మాటలు రాలేదు. జనావాస ప్రాంతానికి దూరంగా వున్న యీ కొండల వెనక ఇంత నిగూఢ రహస్యం దాగివుందా? ఎవరికీ రాక్సన్ ఉరఫ్ రవి చెపుతున్న మాటలు నమ్మబుద్ధి కావటంలేదు. కాని నిజం కాకపోతే, యీ తవ్వకాలు దేనికి? తమని యిలా బంధించాల్సిన అవసరం వాళ్ళకేముంది?

ప్రొఫెసర్, రాక్సన్ చెప్పిన విషయాల్ని తనకున్న అనుభవంతోను, పరిజ్ఞానంతోను ఆత్మావలోకనం చేసుకుంటున్నాడు. ఒకప్పుడు యీ ప్రాంతం రాజుల పాలనలో వున్న విషయం చరిత్ర చెపుతోంది. అయితే యిక్కడ నిధి పాతిన విషయం యెవరికీ తెలీదు ఈ రవి ముఠాకెలా తెలుసు?

"నేను చెప్పిన సంగతులు మీరెవరూ నమ్మటంలేదని నాకు మీ ముఖాలు చూస్తూంటే తెలుస్తోంది. అందుకే యింతవరకు యీ నిధి యెవరికీ చెందకుండా భూమిలో

మూలుగుతోంది. అది త్వరలో మా పాలపడబోతోంది! అందరికీ తెలిసుంటే యెప్పుడో ఎవడి చేతిలోనో పడి పోయి వుండేది!" అన్నాడు రాక్సన్.

"అయితే ఎన్నాళ్ళు మాకీ చెర?" అశ్విని అడిగాడు.

రాక్సన్ అతని వంక నవ్వుతూ చూసి, "నీకు మరీ సహనం తక్కువలా వుంది బ్రదర్! చెప్పానుకదా, ఎంత తొందరగా మా పని పూర్తయితే అంత తొందరగా మిమ్మల్ని వదిలేస్తాను. ఆ తర్వాత మీ దారి మీది, మా దారి మాది! అది కొన్ని రోజులు పట్టొచ్చు, వారాలు పట్టొచ్చు! మరో నలభై ఎనిమిది గంటల్లో తేలిపోవచ్చు. ఏం చెప్పగలం? మీరు జియాలజీ స్టూడెంట్సు కదా! గనుల గురించి మట్టినయినా సేకరించి అక్కడ ఏ ఖనిజం వుందో చెప్పగలరనుకుంటాను. ఇక్కడి మట్టిని పరీక్షించి నిధి ఎక్కడుందో చెప్పగలరా?" అన్నాడు.

ప్రొఫెసర్ శరశ్చంద్ర, "అది అసంభవం! గనుల గురించి అయితే చెప్పవచ్చు. అదయినా సాయిల్ టెస్టులు యెన్నో చెయ్యాలి. కెమికల్ యెనాలిసిస్‌కి పంపాలి. లాబ్‌లో పరీక్షలు చెయ్యాలి. అది గనుల విషయం తెలుసుకోవలసి వచ్చినపుడు! కాని, యిది నిధి అని చెప్తున్నారు కదా! నిధి పాతిపెట్టబడివుంటే దాని గుర్తులు తవ్వే మట్టిలో యెలా దొరుకుతాయి? ప్లాన్‌లో ఇచ్చిన ఆధారాల ప్రకారం ఓపిగ్గా తవ్వుకుని చూడడమే!" అన్నాడు.

ఆయనకు రవిగా పరిచయమైన రాక్సన్ మీద, అతని

ముఠామీద చాలా కోపంగా వుంది. వాళ్ళు సంఘ విద్రోహశక్తులు! ప్రభుత్వాన్ని మోసగించి యిక్కడ అక్రమంగా నిధికోసం తవ్వకాలు జరుపుతున్నారు. ఆ పనిలో అడ్డువచ్చిన వాళ్ళను నిర్దాక్షిణ్యంగా చంపి పారేస్తారు.

కాని ఎందుకో తమని చంపటానికి వీళ్ళు సుముఖంగా లేరు. బహుశా తమవల్ల ప్రమాదంలేదని వాళ్ళకు నమ్మకం కలగటంవల్ల అలక్ష్యంగా వదిలేస్తున్నారు. ఆ కోణంలో ఆలోచించిచూస్తే రవి మీద అయనకు సదభిప్రాయం కలుగుతోంది. తనని బంధించకుండా ఫ్రీగా వదలటం కూడా ఉచ్ఛనీచాలు ఆలోచించే వాళ్ళుండటం అరుదు.

హిమవంత్ రాక్సన్ వంక సూటిగా చూసి, "మీ పని అయ్యాక మమ్మల్ని వదిలేస్తారు సరే, ఆ తర్వాత మీ గురించి మేము లోకానికి చెప్పమని గ్యారంటీ ఏమిటి?" అన్నాడు.

రాక్సన్ నవ్వి, "ఆ తర్వాత యీ లోకమంతా దండెత్తి వచ్చినా మాకేం నష్టం? నిధి మా చేతికి చిక్కాకనే కదా మిమ్మల్ని విడిచిపెట్టేది! మీరు యీ లోకానికి చెప్పేలోపల మేం యీ దేశంలోనే వుండం! మమ్మల్ని పట్టుకోవటం బ్రహ్మతరం కూడా కాదు!" అన్నాడు.

"దట్సాల్ రైట్! మీరేం చెయ్యదల్చుకున్నారో అలా చెయ్యండి! మేము మీ పనులకు ఎట్టి పరిస్థితుల్లోను అడ్డురాము! యింకా మీ పని తొందరగా తేలాలంటే మేం కూడా నేల తవ్వి పెడతాం. కావాలంటే మా

సర్వీసెస్ కూడా ఉపయోగించుకోవచ్చు!" అన్నాడు ప్రొఫెసర్ ఒక నిశ్చయానికొస్తూ.

ప్రొఫెసర్ మాటలతో రాక్సన్ బృందం ముఖాలు వికసించాయి.

రాక్సన్ వెంటనే, "థాంక్యూ మిస్టర్ ప్రొఫెసర్! మీకంత శ్రమిస్తామా? మీరు మా విషయాల్లో జోక్యం కలగజేసుకోకుండా వుండటమే మీరు మాకు చెయ్యగల సహాయం! మాక్కావలసింది మీ కోపరేషన్, అంతే! మీకు యిక్కడ వున్నన్ని రోజులు మీకే లోటూ రానివ్వం, అందుకు నాదీ హామీ!" అన్నాడు.

హిమవంత్, అశ్విని యిబ్బందిగా చూశారు ప్రొఫెసర్ వంక. కార్తీక్, అభిలాష్ సాలోచనగా చూశారు. దీప్తి నిర్లిప్తంగా చూస్తోంది. క్రూరమృగాల్లాంటి ఆ మనుషుల ప్రవర్తన ఎలా అంచనా వేసుకోవాలో ఆమె వూహాకందటంలేదు. ఆమె మనసులో చెలరేగుతున్న సంక్షోభం భాష కందనిది!

ప్రొఫెసర్ శరశ్చంద్ర అందరివంకా ఓదార్పుగా చూశాడు.

రాక్సన్ చెప్పిన ప్రతిపాదన అంగీకరించటం మినహా తాము చేయగలిగిందేమీ లేదు. తిరగబడ్డా, ప్రాణాలు పోగొట్టుకోవటం తప్ప అక్కడ్నుంచి బయటపడే అవకాశాలు చాలా తక్కువ! అందుకే రాక్సన్ వాళ్ళు తెలివిగా తమని ఒకరి కొకరికి బంధాలు వేసేశారు!

* * *

రాత్రి పన్నెండు గంటల సమయంలో అకస్మాత్తుగా

మెలకువ వచ్చింది దీప్తికి. అప్పటికే అందరూ మేలుకునే వున్నారు. యెవరికీ నిద్ర రాలేదు. తమలో తాము ఫ్రీగా మాట్లాడుకోవటానిక్కూడా అవకాశమివ్వలేదు వాళ్లు! తమను వేయి కళ్ళతో కాపలా కాస్తున్నారు.

ఎవరి మటుకు వాళ్ళు రాక్సన్ బృందం ఏదో యింత పెడితే తిన్నామనిపించుకుని, ఉన్నచోటనే నడుములు వాల్చారు. అందరికీ కలత నిద్ర అప్పుడే పట్టినట్టుంది. ప్రొఫెసర్, దీప్తికి మాత్రం పక్క గుడ్డలు, చాపలు యిచ్చారు వాళ్ళు! అలాగే మేను వాల్చారు.

తనకి మెలకువ రావటానికి కారణం వెంటనే బోధపడింది దీప్తికి. నికోలస్ తనమీద దాడిచేయబోతున్నాడని అర్థమయిపోయిందామెకు.

చటుక్కున అతన్ని చేతులో జుట్టుపట్టి తోసేసింది. అతను మళ్ళీ చువ్వలా వంగి ఆమెమీద పడ్డాడు. అంతవరకూ దూరంగా వున్న జావర్, రోమన్‌లు కూడా దగ్గరకొచ్చి, నికోలస్ పనిలో సాయపడ్డారు. ఆమె చేతులు రెండూ వెనక్కి మడిచి పట్టుకున్నాడు జావర్. రోమన్ ఆమె కాళ్ళు పట్టుకున్నాడు.

అప్పటికే దీప్తి జాకెట్టు, చీర స్థానభ్రంశమై వున్నాయి. ఆమె శరీరం దాదాపు బహిరంగంగానే కనిపిస్తోంది. నగ్నంగా ఆమె అందాన్ని ఆస్వాదిస్తూనే ఆమెని తన స్వాధీనంలోకి తెచ్చుకోవటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు నికోలస్.

కొద్ది క్షణాల్లో ఆమె శీలం మంటగలిసిపోయుండేది! ఆమె కదలటానికి, అరవటానికి కూడా అవకాశమివ్వ

గూండా వాళ్ళు ముగ్గురు ఆమెని గట్టిగా పట్టుకున్నారు. గింజుకుంటోంది.

నికోలస్ ని వున్నట్టుండి వెనకనుంచి యెవరో బలంగా తన్నారు. ఆ ఊపుకు గాల్లో లేచిపోయి గుహగోడకు కొట్టుకున్నాడు నికోలస్. తల చిట్లింది. నెత్తురు చిమ్మింది.

కోపోద్రేకంతో ఆ పక్కకు చూసిన నికోలస్ కు ప్రొఫెసర్ శరశ్చంద్ర ప్రళయకాల రుద్రుడిలా కనిపించాడు—కొవ్వొత్తుల గుడ్డి వెలుతుర్లో!

శరశ్చంద్ర జావర్ ని, రోమన్ కూడా ఈడ్చితన్నాడు. జావర్ చెంపలు రెండూ వాచిపోయాయి.

రాక్సన్ అంతదాకా నిద్రపోతున్నాడు. చటుక్కున లేచాడు. ఈ హడావిడి కొంతసేపటిదాకా అతనికి అవగాహన కాలేదు. కాని, గుడ్డలు కట్టుకుంటూ కన్నీరు మున్నీరుగా విలపిస్తూన్న స్త్రీని చూడగానే జరిగిందేమిటో అతనికి తెలిసివచ్చింది.

“నికోలస్, ఏమిటి నువ్వు చేస్తున్న పని?” అని అరిచాడు రాక్సన్. కాని అప్పటికే ఆలస్యమైపోయింది.

నికోలస్ రివాల్వర్ నుంచి వచ్చిన గుండు ప్రొఫెసర్ గుండెల్లోంచి దూసుకుపోయింది. ఒకటి తర్వాత మరొకటి!

“హే రామ్!” అంటూ నేలకూలిపోయాడు ప్రొఫెసర్ శరశ్చంద్ర. ఆయన చుట్టూ నెత్తురు మడుగు కట్టింది.

రివాల్వర్ చప్పుళ్ళకి అందరూ త్రుళ్ళిపడి లేచి

పోయారు. కొద్ది క్షణాలవరకు ఆ గుడ్డివెలుగులో జరుగుతున్నదేమిటో యెవరికీ అర్థంకాలేదు.

ముందుగా వాళ్ళకు కనిపించిన దృశ్యం నెత్తుటి మడుగులో తమ ప్రొఫెసర్ కొట్టుకోవటం! అదీ కొద్ది క్షణాలే! తన స్టూడెంట్సుకి మాటమాత్రమైనా యేమీ చెప్పకుండా నే ప్రొఫెసర్ మరో లోకాన్ని అన్వేషించుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

“మిస్టర్ రవీ! యేమిటీ ఘోరం? యెందుకు మా ప్రొఫెసర్ గార్ని చంపారు? మీ మాట ప్రకారం మీ బందీలుగా అంగీకరించాక యిలా చెయ్యటం దారుణం, రాక్షసత్వం! అమానుషత్వం!” అరిచాడు కాత్రీక్, అతని కంఠం దుఃఖంతో బొంగురుపోయింది.

అందరి కళ్ళలోను కన్నీటి జలపాతాలు ఉబికి వస్తున్నాయి. తమ ప్రొఫెసర్, అంతదాకా చలాకీగా తమ కంటె చిన్నవాడిలాగా కేరింతలు కొడుతూ తమతో కొండ యెక్కి, తమ క్షేమంకోసం దొంగల ముఠా చెప్పిందానికి తలవొగ్గి చివరికి శవంగా తమకళ్ళముందే మారిపోవటం చూసి వాళ్ళ గుండెలు వేదనతో భారమయ్యాయి. ప్రతీకార వాంఛతో అందరి రక్తం సలసల మరిగింది.

“సారీ ఫ్రండ్స్! అనుకోకుండా మా సాథ్ తొందర పడ్డాడు. అతని తరఫున నేను క్షమాపణ చెప్పుకుంటున్నాను. ప్రొఫెసర్ గారి మరణానికి నేను చాలా చింతిస్తున్నాను. అనుకోని ఈ సంఘటన మీ మనసుల్లో మాపట్ల ద్వేషాగ్నిని రగిల్చి వుండొచ్చు. అదంతా మరచి

పోండి. మనం స్నేహభావంతో సామరస్యంతో గడుపుదాం. ఇకపై మీ కెవరికీ యెలాంటి హాని జరక్కుండా నేను చూసుకుంటాను" రాక్సన్ కంఠంలో నిజాయితీ, వేడికోలు ధ్వనించాయి.

"అసలు ప్రొఫెసర్ గార్ని యెందుకు కాల్చారు? అది చెప్పాలుందు!" అశ్విని కోపంతో అరిచాడు.

"మీ అందరికీ సంజాయిషీ యిచ్చుకోవలసిన అవసరం మాకు లేదు. మెదలకుండా పడున్నారా సరే, లేకపోతే అందర్నీ పిట్టల్ని కాల్చినట్టు కాల్చి పారేస్తాను" రివాల్వర్ గురిగా పట్టుకుని హెచ్చరించాడు నికోలస్.

దీప్తిలో ఆవేశం పెల్లుబికింది. భద్రకాళిలా అతని మీద విరుచుకుపడి ఆ చెంపా యీ చెంపా వాయించింది.

"దుర్మార్గుడా! నా మానాన్ని హరించాలనుకున్నావా? నీకు ఒంటరి ఆడది కనిపిస్తే ఒళ్ళు పొగరు కమ్ముతాయా? ఆశ్రయమిచ్చినట్టే యిచ్చి అత్యాచారం చేసే నీలాంటి పేడిగాళ్ళను ఉప్పుపాతర వెయ్యాలి!" అన్నది దీప్తి ఆదిశక్తిలా.

ఆమె కళ్ళనుంచి విస్ఫులింగాలు రాలుతున్నాయా అనిపించింది. అందరికీ కారణం బోధపడింది. తాము నిద్రల్లో ఉండగా ఆమెపై జరిగిన అత్యాచారం అందరి నరాల్లోను ప్రతీకార జ్వాలను మరింత ప్రజ్వరిల్ల చేసింది. ఆమె శీలాన్ని కాపాడటానికి తమ గురువుగారు చేసిన ప్రాణ త్యాగం తలచుకోగానే అందరికీ కళ్ళు మళ్ళీ సజలాలయ్యాయి. రాక్సన్ బృందాన్ని ప్రాణాలతో

వదలకూడదన్న నిశ్చయం బలపడింది, అందరి మనసుల లోను.

కార్తీక్ బంధనాలు వదిలించుకునే అవకాశంకోసం చూస్తున్నాడు. దీప్తి అది గమనించింది.

నికోలస్ దీప్తిచేత చెంప దెబ్బలు తిని పళ్ళు పటపట కొరుకుతున్నాడు. అతని చేతిలోని రివాల్వర్ ఏ క్షణంలో నైనా మళ్ళీ గర్జించేలా వుంది. రోమన్, జావర్ కూడా రివాల్వర్లు పట్టుకుని సిద్ధంగా వున్నారు.

రాక్సన్ ఒక్కడే వివేకంతో వ్యవహరిస్తున్నాడు. సామరస్య వాతావరణం కల్పించటానికి అవస్థపడుతున్నట్టు కనిపించింది అతని ధోరణి చూసినవాళ్ళకి. తన వాళ్ళని శాంతపర్చటానికి విశ్వప్రయత్నం చేస్తున్నాడు.

ఆ అదను చూసి దీప్తి బండకు కట్టిన తాడు నెమ్మదిగా విప్పేసింది. కార్తీక్ బంధనాలనుంచి తన చేతుల్ని అతికష్టంమీద తప్పించుకున్నాడు. కొవ్వొత్తుల వెలుగు అంతంత మాత్రంగా వుంది!

కార్తీక్ తన పక్కనున్న అభిలాష్ చేతికట్లను వదిలించాడు. అభిలాష్ హిమవంత్ ని, హిమవంత్ అశ్వినిని, అతను డ్రయివర్ భరణిని వరసగా బంధవిముక్తుల్ని చేశారు. ఇదంతా చాలా గుంభనగా క్షణాలలో జరిగి పోయింది.

రాక్సన్ అనుచరులు ఇదేదీ గమనించటంలేదు. తమ నాయకుడి మాటలు వింటూ ఏదో గొణుగుతున్నారు.

కార్తీక్ చుట్టూ పరికించి చూశాడు. తవ్వటానికి ఉపయోగించిన పలుగులు, గడ్డపారలు తనకి అందేటంత

దూరంలోనే వున్నాయి. వాటి సాయంతో వాళ్ళ నెగు ర్కోవటం సాధ్యమా?

కార్తీక్ చకచక తన ఆలోచనను ఒకరివెంట మరొకరికి చెప్పేశాడు. దీప్తి ఏమాత్రం అవకాశమున్నా నికోలస్ చేతిలోని రివాల్వర్ ఎగరగొట్టాలని చూస్తోంది.

రాక్సన్ ఇంకా తన అనుచరులతో మంతనాలు సాగిస్తూనే వున్నాడు.

జావర్, రోమన్ రివాల్వర్లు పాంటు జేబుల్లో పెట్టేసుకున్నారు.

రోమన్ ఎలా గుర్తించాడో బండనుంచి తాడు జారి పడివుండటం చూశాడు. అటువైపు కదిలాడు. తమని గుర్తించాడని కార్తీక్ గమనించి "ఎటాక్!" అన్నాడు మెల్లగా.

కార్తీక్ మెరుపులా లేచాడు. అతనివెంట తక్కిన నలుగురు కూడా ఒక్కసారిగా లేచి నించున్నారు. క్షణాల్లో గడ్డపలుగుల్ని చేతుల్లోకి తీసుకున్నారు. జరగ బోయేది ఊహించేలోపల నికోలస్ పొట్టలో బలంగా తన పలుగు దించేశాడు కార్తీక్. అదే క్షణంలో నికోలస్ చేతిలోని రివాల్వర్ లాఘవంగా అందుకుంది దీప్తి.

రాక్సన్ తేరుకుని కార్తీక్‌ని కాల్చబోయాడు. సమయానికి అతని చేతిలోని రివాల్వర్‌ను దీప్తి పేల్చిన బుల్లెట్ ఎగరగొట్టేసింది. ఆమె ఎన్.సి.సి. కేడెట్.

అప్పటికే జావర్, రోమన్ రివాల్వర్లు పేంటు జేబు ల్లోంచి తీసేలోపల అశ్విని, అభిలాష్ వాళ్ళిద్దరి అంతూ

చూసేశారు. వాళ్ళ చేతుల్లోని గడ్డపలుగులు వాళ్ళిద్దరి వెచ్చటి రుధిరాన్ని రుచిచూశాయి.

రాక్సన్ ఆయుధం ఎగిరిపోవటంతో వూరుకోలేదు. చటుక్కున కిందనున్న గడ్డపారను అందుకున్నాడు. దాన్ని ధరణి తృణాలమీద యెగరగొట్టేసి, రాక్సన్ గుండెల్లో గడ్డపలుగును నిలువునా దించేశాడు.

నలుగురు గుండగులు రక్తం మడుగుల్లో గిలగిల కొట్టు కుంటున్నారు.

* * *

ఒక్కసారి శత్రుసంహారం జరిగిపోవటంతో తమ ప్రతీ కార జ్వాల చల్లారింది అందరిలోను.

“వీడింకా చావలేదు, మొండి ప్రాణం!” అన్నది దీప్తి నికోలస్‌వంక చూస్తూ. అతనింకా కదులు తున్నాడు. దీప్తి అతని గుండెలగు గురి చూసి కాల్చే సింది.

నికోలస్ శరీరంలో కూడా చలనం పూర్తిగా ఆగి పోయింది.

“నీమీద అత్యాచారం చేయబోతున్నందుకు వాడు నీ చేతుల్లో చావటమే న్యాయం! అందుకే నీ గుండుదెబ్బ కోసం కొనప్రాణంతో మిగిలాడు” అన్నాడు అశ్విని, అతని ఆవేశం అప్పటికిగాని చల్లారలేదు.

అప్పుడు అందరి దృష్టి ప్రొఫెసర్ శరశ్చంద్రవైపు మళ్ళింది.

దీప్తి వంగి ఆయన పాదాలను కళ్ళకు హత్తుకుంది.

ఆయన తన మాన ప్రాణాల్ని కాపాడాడు! ఏం చేసి తను ఆ ఋణం తీర్చుకోగలుగుతుంది? కన్నీటితో ఆయన పాదాలను అభిషేకం చేసిందామె.

"ఆచార్యుడు తండ్రితో సమానం! ఈయన దీక్షపట్ల తన ధర్మాన్ని నెరవేర్చారు. మనకందరికీ మార్గదర్శకు లయ్యారు. ఆయనకు మన జోహార్లు....!" అన్నాడు కార్తీక్.

అందరు శరశ్చంద్ర పాదాలంటి నమస్కరించారు.

కార్తీక్ శరశ్చంద్ర శరీరాన్ని దహనపరుస్తే బావుం టుందని ప్రతిపాదించాడు. కాని ఆ అర్ధరాత్రి ఆ పని చేయటం భావ్యంగా వుండదని అందరికీ అనిపించింది. అప్పటికప్పుడే ఆయన శరీరాన్ని మోసుకుని వెళ్ళి అప్ప టికే సిద్ధంగా తీయబడి వున్న గోతుల్లో ఆయన్ను పది లంగా దించి, ఖననం చేశారు.

కొద్ది నిమిషాలు ప్రొఫెసర్ ఆత్మశాంతికి అందరు మౌనం పాటించారు.

"నిధులున్న చోట ధనపిశాచి బలి కోరుతుందం టారు, యిదేనేమో! చేతులారా మన ఆచార్యులవారిని యీ కొండల్లో మట్టి చేశాం!" కార్తీక్ మాటలకు అంద రికీ దుఃఖం పెల్లుబికింది.

"సార్, పదండి మన వేన్ దగ్గరికి పోదాం! తెల్లారే సరికి మనం మకాం చేసిన చింతపల్లె పోవచ్చును!" అన్నాడు డ్రయివర్ భరణి.

అప్పుడు తెల్లవారుఝాము నాలుగు గంటలయింది.

"ఈ రాత్రి సమయంలో కొండ దిగటానికే దాదాపు గంటపైగా పడుతుంది. కాస్త వెలుగొచ్చాక బయలు దేరితే మంచిది కదా!" అన్నాడు కార్తీక్ దీప్తిని దృష్టిలో పెట్టుకుని.

"కరెక్ట్! కాని యీ శవాల మధ్య జాగరణ చెయ్యా లంటే యెందుకో నా మనస్సంగీకరించటంలేదు" అన్నది దీప్తి బెంగగా.

ఆమె మనోస్థితిని అందరూ గుర్తించారు. ఆమె గుండె దిటము చేసుకుని వ్యవహరించిన తీరు, చూపిన సాహసం అందరికీ అద్భుతంగా అనిపిస్తోంది.

"వీళ్ళ గుహలో టార్చిలైట్సున్నాయేమో తీసుకు వస్తాను....!" అన్నాడు భరణి వెళ్ళటానికి తయా రవుతూ.

"ఒక్కడివే యేం వెళ్తావు? నేనూ వస్తున్నాను" అంటూ అశ్విని తనూ బయల్దేరాడు.

అయిదు నిమిషాల్లో మూడు టార్చిలైట్సుతో యిద్దరు తిరిగొచ్చారు. చాలా శక్తివంతమయిన టార్చీలు! అందులో ఒకటి పెద్దసైజు సెర్చిలైటులా వుంది! తవ్వకాలు రాత్రిళ్ళు కూడా జరుపుకోవటానికి వీలుంటుందని అడుగు పొడవు, అరడుగు వెడల్పు వున్న ప్రత్యేకమయిన టార్చి లైటు వెంట తెచ్చుకున్నారు రాక్షస్ వాళ్ళు. దాన్ని పట్టుకోవటానికి హేండిలుంది. దీర్ఘ చతురస్రాకారపు అద్దముంది దానికి.

"గుడ్, ఈ ఒక్క టార్చి చాలు!...." అన్నాడు కార్తీక్.

టార్చి వెలుతుర్లో గుహాలు వరసగా కనిపిస్తున్నాయి. గుహాల పక్కనుంచి కొండ దిగటానికి దారి మొదలవుతుంది. ముందుగా డ్రైవర్ భరణి దారితీశాడు.

అది సన్నటి దారి! ఒకరి వెంట మరొకరు క్యూలో నించున్న మాదిరి నడచి వెళ్ళాల్సినంత యిరుకుగా వుంది.

భరణి వెనక అభిలాష్, అతని వెనుక అశ్విని, ఆ వెనుక కార్తీక్, దీప్తి చివరగా హిమవంత్ నడుస్తున్నారు. కొద్దిదూరం నడిచారు.

ఏదో చెబుతూ వెనక్కు తిరిగిన కార్తీక్ కి దీప్తి కనిపించలేదు. ఆమె వెనుక వుండాల్సిన హిమవంత్ కూడా లేదు!

* * *

“భరణీ, ఆగు!” అంటూ అరిచిన కార్తీక్ అరుపుని అందరూ త్రుళ్ళిపడి చూశారు. తన చేతిలో వున్న టార్చిని వెనక్కు ఫోకస్ చేసి చూశాడు కార్తీక్. భరణి చేతిలో హేండిల్ టార్చి, అశ్విని చేతిలో మరో టార్చి వున్నాయి.

వెనక ఎక్కడా వాళ్ళిద్దరి జాడా లేదు. భరణి కంగారుగా వాళ్ళదగ్గరి కొచ్చాడు.

“ఇంతదాకా నా వెనుకే దీప్తి, హిమవంత్ నడుస్తున్నారు. నేనేదో చెప్తుంటే వాళ్ళు కూడా ఏదో సమాధానమిస్తూనే వున్నారు. అకస్మాత్తుగా ఎటు మాయమయ్యారు!” అన్నాడు కార్తీక్.

అందరూ ఆశ్చర్యంలో మునిగిపోయారు. టార్చిలైట్ల

వెలుతురు టైగర్‌హిల్స్ అంతటినీ ప్రకాశవంతం చేస్తున్నాయి. ఎక్కడా వారిద్దరి జాడా కనిపించలేదు.

కార్తీక్ గుహలవైపు ఫోకస్ చేసి, "ఈ గుహలు దాటేలోపలే వాళ్ళు మాయమయ్యారు. నా అనుమానమే నిజమయితే వాళ్ళిక్కడి గుహల్లోనే యెక్కడో మాయమయి వుండాలి!" అన్నాడు.

"పదండి, వెతుకుదాం! ఆలస్యం చేస్తే, వాళ్ళిద్దరు యేలాంటి ప్రమాదంలో చిక్కుకుంటారో!" అన్నాడు అభిలాష్.

"ఈ గుహలన్నీ ఓసారి వెరిఫై చేసుకుందాం. అసలు యీ గుహల్లో జంతువులేమయినా వున్నాయేమో! వీళ్ళు గుహ పక్కగా వస్తుండగా లోపలికి లాక్కుపోయాయేమో!" అన్నాడు అశ్విని.

అందరి గుండెలు ఓ క్షణం ఆగి కొట్టుకున్నాయి.

"అయితే రెండు బేచ్‌లుగా యేర్పడి యీ గుహ అన్నీ వెరిఫై చేద్దాం. నేను, అభిలాష్ ఓ జతగా వెళ్తాం. ధరణి, నువ్వు ఓ జతగా వెళ్ళండి!" అన్నాడు కార్తీక్ అశ్వినితో.

"అలాగే, మాకీ పెద్ద టార్చి చాలు! అభిలాష్, నువ్వీ టార్చి తీసుకో!" అంటూ అశ్విని తన దగ్గిరున్న టార్చిలైటు అభిలాష్‌కిచ్చాడు.

ఓ చివరినుంచి మొదలుపెట్టి గుహలు వెతకాలని నిర్ణయించుకున్నారు.

నాలుగు గుహలు వెతికారు. ఒకరినొకరు కలుసుకొని మాట్లాడుకొన్నారు. దీప్తి, హిమవంత్‌ల జాడ

లేదు!

అయిదో గుహాలో కార్తీక్, అభిలాష్, ఆరో దానిలో భరణి, అశ్విని ప్రవేశించారు.

అభిలాష్, కార్తీక్ గుహలో ప్రవేశిస్తూనే ముక్కులు మూసుకున్నారు. ఏదో దుర్గంధం ముక్కుపుటాలని అదర గొడుతోంది. అది గబ్బిలాల కంపు కాదు—అది తక్కిన గుహల్లో తమకు అనుభవమయింది.

రెండు టార్చిలైట్లు ఫోకస్ చేశారు. ఎదుట పొడవైన సొరంగంలా వున్నది. కనుచూపు మేరలో యేమీ కనిపించటంలేదు. గుహంతా జారుడుగా వుంది. నెమ్మదిగా అడుగుతీసి అడుగు వేస్తున్నారు.

"ఈ గుహాలో యేవో అడుగుజాడలు కనిపిస్తున్నాయి గమనించావా?" అన్నాడు గుస గుసగా కార్తీక్.

ఇసక అంటిన పాదాల గుర్తులు కనిపిస్తున్నాయి.

"ఎస్, యిందులో యెవరో మసలుతుంటారు, అనుమానం లేదు!"

"అయితే మనం ముందుకి వెళ్ళటం వివేకం అవుతుందా? భరణిని అశ్వినిని కూడా పిలుద్దామా?"

"ఇప్పుడు మళ్ళీ వెనక్కి వెళ్ళటం దేనికి? ఇంకా స్త ముందుకి పోయి చూద్దాం. అనుమానం తగిలితే వెనక్కి వెళ్ళి వాళ్ళను పిలుద్దాం!"

గుహ ఓ చివరికొచ్చేసింది. ఎక్కడా యెవరూ కనిపించ లేదు. ఇసకపాదాల గుర్తులు అక్కడితో ఆగిపోయాయి. గుహ పూర్తయిందనుకున్న సమయంలో కిందికి

మెట్లలాంటి రాళ్ళు కనిపించాయి.

అక్కడికి యక్కడినుంచో సన్నటి వెలుతురు పడు తోంది.

"దిగుదామా?" అన్నాడు అభిలాష్.

కార్తీక్ తలూపాడు.

ఇద్దరూ జాగ్రత్తగా మెట్లు దిగారు. కిందికి యేదో నేలమాళిగ లాంటిది వుందని యిద్దరికీ అర్థమయి పోయింది. మెట్లు అంతమై ఓ సమతల ప్రదేశానికి చేరు కున్నారు.

అక్కడి దృశ్యాన్ని చూసి నిశ్చేష్టులై అలాగే నిల్చుండిపోయారు కార్తీక్, అభిలాష్.

* * *

భరణి, అశ్విని గుహ బయటికి వచ్చారు. అయిదో గుహదగ్గిర నిలబడి కార్తీక్ అభిలాష్‌ల కోసం చూశారు.

"ఇంకా వాళ్ళు తిరిగిరాలేదు, లోపల యేమయినా జాడ దొరికిందేమో!" అన్నాడు అశ్విని.

మరో పదినిమిషాలు అక్కడే నించున్నారు.

"వాళ్ళు తాపీగా చూస్తున్నారేమో! మనం యేదో గుహలోకి వెళ్దామా?" అన్నాడు భరణి.

"అదెలా? ఇంతదాకా మనం నలుగురం కలిసి పరస్పర విషయం తెలియజేసుకున్న మీదటేకదా మరో గుహలోకి వెళ్తున్నాం! అదృష్టం బావుండి దీప్తి, హిమవంత్ యీ గుహలో మన వాళ్ళకి కనిపించారేమో!" అన్నాడు అశ్విని సాలోచనగా.

"అయితే, ఆలోచన దేనికి? పదండి లోనికి పోదాం!"

అన్నాడు భరణి ముందుకు దారితీస్తూ.

అశ్విని మెదడు చురుగ్గా పనిచేస్తోంది.

"భరణీ మనచేతుల్లో ఆయుధాలేవీ లేవు. దొంగల గుహలోనించి రివాల్వర్ తెచ్చుకోవలసింది" అన్నాడు.

భరణి అని "అవును సుమా, నాకా ఆలోచనే రాలేదు!" అన్నాడు.

"కార్తీక్, అభిలాష్ అలాగే వెళ్ళిపోయారు. ఎవరికీ ఆయుధాల ప్రసక్తి రానేలేదు!" అంటూ అశ్విని గుహల్ని లెక్కించబోయి ఆశ్చర్యంతో ఆగిపోయాడు.

అక్కడ ఎనిమిదో గుహలో రాక్సన్ వాళ్ళు తమని బంధించారు. కాని వరసలో అది తొమ్మిదో గుహలాగా కనిపిస్తోంది. మొత్తం పదిగుహాలున్నాయి!

"భరణీ, గుహాలు ఎన్ని అనుకున్నాం ముందు?" అన్నాడు.

"తొమ్మిది కొండలు తొమ్మిది గుహలు అని అయ్యగారు చెప్పారుకదా, నేను లెక్కపెట్టలేదు!"

"గుహాలు ఇప్పుడు పది వున్నాయి. దొంగలున్న గుహ ఎనిమిదో గుహ— నేను నిన్న సాయంకాలం గుర్తుపెట్టుకున్నాను. కాని అది ఇప్పుడు తొమ్మిదో గుహలా కనిపిస్తోంది."

హేండిల్ టార్చితో భరణి లెక్కపెట్టాడు. మొత్తం పదిగుహాలున్నాయి!"

"అర్ధమయింది!" ఉత్సాహంగా అరిచాడు అశ్విని.

"ఏమిటది?"

"ఇదిగో కార్తీక్ అభిలాష్ లోపలికి వెళ్ళిన గుహని

చేర్చి బండరాయి పలక!”

“అయితే....?”

“ఇది మామూలుగా తెరిచివుండే బండరాయి పలక కాదు! ఎవరో కావాలని మూసివుంచారీ గుహని! ఇప్పుడా పలక తెరుచుకుని ఏదో గుహని మన కళ్ళముందుంచింది.”

భరణి ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్నాడు. సుకుమారంగా వుండే యీ కుర్రాడిలో యింత తెలివెక్కడిది? అనుకుంటున్నాడు.

“సో, మన డీ పి హిమకంత్ ఖచ్చితంగా యీ గుహలోనే తప్పిపోయుంటారు. కార్తీక్, అభిలాష్ కూడా యీ గుహనించి బయటికి రాలేదు. అంటే, యీ గుహలో ఏదో విశేషం జరిగుండాలి!” అన్నాడు అశ్విని.

ఇద్దరు రాక్సన్ వాళ్ళ గుహలో ప్రవేశించారు. చకచక రివాల్వర్ వెతికారు. మూడు కనిపించాయి. నాలుగోది దొరకలేదు.

“సరే, టైం వేస్టు చెయ్యొద్దు. పద, పోదాం. రౌండ్స్ వెతుక్కోవటాని క్కూడా టైంలేదు” అంటూ బయటికి పరుగెత్తాడు అశ్విని శవాల్ని తొక్కుకుంటూ.

భరణి అనుసరించాడు.

అయిదో గుహలో ప్రవేశించారు. ఇద్దరు రివాల్వర్లు చేత సిద్ధంగా వున్నారు.

“ఎలా ప్రయోగించాలో తెలుసు కదా!” అన్నాడు. అశ్విని రివాల్వర్ పొజిషన్ చూసుకుంటూ.

“తెలుసు సార్! నేను ఎస్సెల్సీ వరకు చదువు కున్నాను స్కూల్లో ఎన్.సి.సి.లో శిక్షణ పొందాను,

గుర్తుంది!" అన్నాడు భరణి.

ఇద్దరు ఆ గుహాలోని దుర్గంధాన్ని భరిస్తూ నడుస్తున్నారు. ఇసుక పాదాల గుర్తులు కనిపిస్తున్నాయి.

గుహ అంతమై మెట్లు కనిపించాయి. నెమ్మదిగా దిగారు. సమతల ప్రదేశానికొచ్చారు.

"భరణీ, టార్చి ఆపెయ్యి" అన్నాడు అశ్విని చిన్నగా.

ఎదురుగా కనిపించిన దృశ్యం చూసి భరణికి ఒళ్ళు జలదరించింది. చటుక్కున టార్చి ఆర్పేశాడు. వెన్నున జరజరమని ఒణుకు పుట్టింది యిద్దరికీ!

* * *

ఎదురుగా నిలువెత్తు కాళి విగ్రహం భయంకరంగా నాలుక బయటకు చాపివుంది. ఎర్రటి సింధూరంతో విగ్రహాన్ని అలంకరించారు. ఆమె మెడలో కపాలాలు దండ గుచ్చి వేయబడి వున్నాయి. ఎర్రటి కాగడా వెలుగులో విగ్రహం మరింత ఎర్రగా కనిపించి చూపరుల గుండెని స్తంభింపచేసేలా వున్నది!

విగ్రహం కాళ్ళచెంత ఏవేవో ముగ్గులు వేయబడున్నాయి. కాళ్ళ చేతుల ఎముకలతో, పుర్రెలతో ముగ్గు మీద అలంకరణ చేసినట్టు పేర్చబడున్నాయి. విగ్రహాం కాళ్ళచెంత నిడుపాటి కత్తి ఆ వెలుగులో తళతళ మెరుస్తోంది. కత్తికి కూడా సింధూరపు బొట్లు పెట్టబడున్నాయి!

విగ్రహానికి అటు యిటు యిద్దరు వ్యక్తులు కూచుని అగ్ని రాజేసి అందులో ఏదో ద్రవం పోస్తున్నారు.

వాళ్ళిద్దరు ఒంటికి విబూది పూసుకున్నారు. నుదుట సింధూరపు బొట్టు పెట్టుకున్నారు. మొలచుట్టూ జింక చర్మాలు కట్టుకున్నారు.

సరిగ్గా విగ్రహానికి ముందు ఓ మాంత్రికుడు కూచుని వున్నాడు. అతని ముఖం విగ్రహానికి అభిముఖంగా వుంది. అతని వీపుభాగం కనిపిస్తోంది. అతని మెడచుట్టూ కపాలాల దండ కనిపిస్తోంది. ఒంటికి విబూదిపట్టీలు కనిపిస్తున్నాయి. మొలచుట్టూ జంతు చర్మమేదో కట్టుకుని వున్నాడు. అది తప్ప అతని ఒంటిమీద మరే అచ్ఛాదనా లేదు.

అతని పెదాలు మౌనంగా ఏదో ఉచ్చరిస్తున్నాయి!

విగ్రహానికి ఎడమపక్కగా పాడవాటి గుంజలకు దీప్తి, ఆమె పక్కగా హిమవంత్ పెడరెక్కలు విరిచి కట్టబడి వున్నారు. వాళ్ళ ముఖాలకు సింధూర బొట్లు పెట్టబడి వున్నాయి. విగ్రహానికి కుడిపక్కగా కార్తీక్, అభిలాష్ అదే పరిస్థితిలో వున్నారు. నలుగురు మొహాలలో ప్రేతకళ కనిపిస్తూంది. భయాందోళనలతో అటూ ఇటూ గింజుకుంటున్నారు.

దీప్తి దాదాపు అరనగ్నంగా వుంది. ఆమె ఒంటిమీద బ్లౌజు లేదు. చీరను పసుపులో ముంచెత్తినట్టు పచ్చగా వుంది! మెడలో ఏవో కాయలు, పువ్వులుకట్టిన దండ వేశారు. అలాంటి దండనే హిమవంత్ మెళ్లో కూడా వేశారు. అతని షర్టు తీసేశారు. పాంటు ఒకటే వుంది శరీరాన్నంటుక్కుని.

అదేవిధంగా కార్తీక్‌ని, అభిలాష్‌ని అలంకరించారు.

మంత్రగాడు లేచి విగ్రహం దగ్గరికి వచ్చాడు. అతని నోటివెంట మంత్రఘోష తారస్థాయి నందుకున్నది. అతని అనుచరులుకూడా లేచి నిలబడ్డారు.

ముందుగా హిమవంత్‌ని బంధనాలు తప్పించి తీసుకు వచ్చారు.

విగ్రహం ముందు అతన్ని సాష్టాంగపడేలా చేశారు. అతని తలను అక్కడే వున్న వధ్యశిలమీదకు మధ్యగా వచ్చేలా పడుకోబెట్టారు.

హిమవంత్ మనసు నిశ్చలంగా వుంది! ఆ క్షణంతో తన జీవితం అంతమయి పోయిందనుకున్నాడు. చివరి సారిగా భగవంతుడ్ని మనసారా స్మరించుకొంటు న్నాడు.

దీప్తి, శార్దీక్, అభిలాష్ తమకి కూడా అదే నీతి పట్టబోతున్నందుకు పుట్టెడు దుఃఖంతో అలాగే చూస్తూ న్నారు! తమ సహాధ్యాయి తమ కళ్ళముందే అమాను షంగా బలైపోతున్నందుకు వాళ్ళందరికీ హృదయాలు వేదనతో బరువెక్కుతున్నాయి.

మంత్రగాడు దేవిపాదాల ముందున్న నిడుపాటి కత్తిని పైకి తీశాడు. కుడి చేతితో దాన్ని పట్టు కొన్నాడు.

మరుక్షణం కత్తి గాలిలో లేచింది. ఇంకో క్షణంలో హిమవంత్ తల మొండెం నుంచి వేరుపడేదే! ఇంతలో అశ్విని చేతిలోని రివాల్వర్ గర్జించింది.

బుల్లెట్ సరాసరి పోయి మంత్రగాడి చేతిని గాయ పరిచింది. కత్తి ఖంగున నేలమీదపడి బ్రహ్మాండమయిన శబ్దాన్ని సృష్టించింది.

మంత్రగాడు అదిరిపడ్డాడు. కింద వున్న ముంజేతి ఎముకను చేతిలోకి తీసుకున్నాడు. ఈలోపల భరణి ఒక్క అంగలో కార్తీక్, అభిలాష్‌ల దగ్గరకు పరుగెత్తి వాళ్ళ బంధాలు విప్పేశాడు. కార్తీక్‌కి మూడో రివాల్వర్ అందించాడు.

కార్తీక్ రివాల్వర్‌తో యిద్దరు అనుచరుల్లో ఒకడిని నేలకూల్చేశాడు. రెండోవాడు చటుక్కున కిందపడిన కత్తి నందుకుని బలంగా అడ్డొచ్చిన భరణి పొట్టలో దించేశాడు.

భరణి అనుకోని యీ దాడి నెదుర్కోవటానికి సిద్ధంగా లేదు. అమాంతం నేలకూలిపోయాడు. ఈలోపల అశ్విని ఆ అనుచరుడ్ని కాల్చేశాడు.

మంత్రగాడు చేతిలోని ఎముకను రెండుసార్లు గాల్లో ఆడించాడు. ఏదో ఉచ్చరించాడు.

గాల్లో సయ్‌మంటూ యేవేవో వింత వింత శబ్దాలు వినిపించాయి.

కార్తీక్‌కి పరిస్థితి అర్థమయిపోయింది. మంత్రగాడు తన మంత్రశక్తిని ప్రయోగించి, క్షుద్రదేవతల్ని ఆహ్వానిస్తున్నాడు. అవి అక్కడికి చేరుకుంటే ఇక మంత్రగాడ్ని ఎదుర్కొనే శక్తి తమకు ఉండదు! అతని శక్తి వెయ్యింతలవుతుంది.

కార్తీక్ నిర్దాక్షిణ్యంగా మంత్రగాడిని కాల్చబోయాడు కాని మేగజైన్‌లో గుళ్ళు అయిపోయాయి. బర్రున తిరిగిపోయింది.

సరిగ్గా అదే సమయంలో అశ్విని కూడా మంత్రగాడి మీద బుల్లెట్ ప్రయోగించబోయాడు. కాని చిత్రంగా అతని రివాల్వర్‌లో కూడా గుళ్ళు అయిపోయాయి. భరణి

దగ్గిరుండాల్సిన రివాల్వర్ యెక్కడో యెగిరి పడి పోయింది.

ఇక యెంతో సమయంలేదు. గాల్లో వింత శబ్దాల ఉధృతం పెరిగిపోతోంది. మంత్రగాడు నిశ్చలంగా మంత్రాలు జపిస్తూనే వున్నాడు. అశ్విని ఒక్క పరుగున దీప్తి, హిమవంత్ ల దగ్గరకు చేరాడు. రాళ్ళబంధనాలు విప్పేశాడు.

ఈలోపల అభిలాష్ మంత్రగాడి చేతిలోని ఎముక వైపు దీక్షగా చూసి, దాన్ని గాల్లో ఆడించి అతను మంత్రశక్తుల్ని ఆహ్వానిస్తూన్నట్టు కనిపెట్టాడు. అతని చేతిలో ఆ ఎముక వుండగా తామెవరూ అతన్నేమీ చెయ్యలేరని అర్థమయిపోయిం దతనికి. అటు యిటు చూశాడు. అమ్మవారి విగ్రహం చేతికున్న త్రిశూలం కనిపించింది.

అభిలాష్ యే మాత్రం ఆలస్యం చెయ్యకుండా విగ్రహం చెంతకు పరుగెత్తాడు. విగ్రహానికి అభివాదం చేస్తున్నట్టు ఒక్క క్షణం ఒంగి దండం పెట్టుకున్నాడు. త్రిశూలాన్ని చేతిలోకి తీసుకున్నాడు.

మంత్రగాడి వెనగ్గా చేరి అతని చేతిలోని ఎముకను గురిచూసి ఎగరగొట్టేశాడు. మంత్రగాడి మంత్రం ఆగి పోయింది. అదురుపాటుతో వెనుతిరిగి చూశాడు.

ఆ ఒక్క క్షణాన్ని స క్ర మం గా వినియోగించు కున్నాడు అభిలాష్. త్రిశూలాన్ని మంత్రగాడి గుండెల్లో దించేశాడు. మొదలు నరికిన చెట్టులా నేల కూలి పోయాడు మంత్రగాడు.

(సశేషం)